

вълшебенъ видъ, който прѣдставя Стамбулъ, гледанъ отдѣто бѣше нашия малакофъ, облѣнъ отъ зари на слънчовата свѣтлина.

Часътъ одавна бѣше заминалъ 10 тѣ, а самоплувътъ шѣше да се дигне на 9. Види се, че и *Малакофъ* бѣше навикналь на тукашния нашъ животъ, или пакъ не искаше да излѣзе отъ хатърътъ на мѣстний характеръ. А вече тѣтненіе то се усилаваше, димътъ се умножаваше и коелата заплештѣха по водната поврѣхнина. Самоплувътъ се упѣти за Мраморно моріе. Моріе то се показоваше мирно и тихо и захождане то на слънце то въ румени облачета и ремици прѣдказоваше, че и на утрѣшний день ми ште бѣдемъ честити да се радовами на хубаво врѣме.

Стѣмни се. Ми похапнахми съ другарътъ си, и слѣдъ това не можахми да се сдържимъ отъ да не обърнемъ опште јединъ пѣтъ погледити си камъ величествений Цариградъ, който, незнамъ какъ, привличаше ме като втора родина. Жалостьта, че оставями градътъ, дѣто ни върнаха нѣкои приателеки, исторически и други въспоминаниа, једвамъ се надвиваше отъ мисльта, че ште видимъ частно родина та на наши ти първоапостоли и въобщте най-хубавата и благодатна часть отъ татковина та ни — Македониа. За това здрависахми съ погледити си опште једнажъ Стамбулъ и сѣднахми на приказка.

Не шта, приателю, да влизамъ въ подробни описаниа на впечатлениата, които разбуждаше въ мене блестештата на блѣдата мѣсечина водна поврѣхнина, синіе јасно то небо накітено съ звѣзднити цвѣтна, свѣтътъ, който се бѣше настаниль въ нашия самоплувъ, цѣль свѣтътъ, казвамъ, заштото, българи, турци, арнаути, руси, словѣнци, грѣци, арменци и други, съставяха жителство то на плавающата ни кѣшта; доста је да ти кажа, че приноштовахми доста спокойно, разбира се, като на параходна куверта, а утринъта, кога станахъ, једна опште повеликолѣпна отъ вчерашната картина ми се прѣдстави.

Най-напрѣдъ истокъ бѣше станаль руменъ и малко-по-малко, чини ти се, че пламноваше въ огнь, като изъ пазвата на моріе то излѣзе дневний царъ и струити на Пропонтида заблештѣха прѣдъ негова та лѣчезарна свѣтлина. Приближавахми Калиполъ, и неговити прѣдмѣстиа, нивиа, пола и рѣтлини съ своята јестествена хубавина придадоха опште повече стойность на великолѣпната ни утрина. Рано на 12 безъ четвъртъ по